

Prysły zmysły – Irena Kwiatkowska

Przychodzisz dziś
Z tym śmiesznym nastawieniem
By dmuchać mi w popiołu uczuć pył
Cóż, kiedy wiem - nie buchnie już płomieniem
Ten żar, co wszak się w ciele moim stlił
Miłości grom już serca nie zapali
A żagiew krwi przysypał żużel zgliszcz
Pamiętać cię wciąż będę i tak dalej
Lecz teraz - precz! Nie skowycz i nie piszcz!
Albowiem prysły zmysły
Albowiem prysły zmysły
Jak pajęczyny wątła nić
Albowiem prysły zmysły,
Albowiem prysły zmysły –
Drobiazgi swoje weź i idź
Kalosze włóż i zabierz laskę
Już ust twych nie chcę ani ciastek
Albowiem prysły zmysły,
Albowiem prysły zmysły –
Więc na cóż dłużej masz tu tkwić?
Ja sama wiem - te rzeczy się przeżywa
Lecz swoich rzeczy nie przeżywaj tu
Nie wzruszy mnie ataczek ani zgrywa,
Ten pistolecik schowaj, proszę, tfu!
I po cóż ci to wszystko mam tłumaczyć?
Dojrzały wiek ze skroni włos ci starł
Ach zrozum, że nie mogło być inaczej –
Już dawny cel nie skupi naszych ciał
Albowiem prysły zmysły,
Albowiem prysły zmysły –
Jak wątła nić przedziona z lnu!
Albowiem prysły zmysły,
Albowiem prysły zmysły
I prysło pasmo zmysłów snu
Na mym wieszaku palt nie wieszaj –
Twojego życia z mym nie mieszaj!

Albowiem prysły zmysły,
Albowiem prysły zmysły!
Wymelduj się i idź - c'est tout!

Słowa: brak danych
Muzyka: brak danych